

R.M. Mc Cheyne

CHRISTUS, ONZE ENIGE TOEVLUCHT

„Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.” (Jesaja 26 : 20)

Deze tekst is een gepast woord tot Gods volk in elke tijd van dreigend onheil. De uitdrukking is ontwijfelbaar ontleend aan de vreselijke nacht, waarin de Heere het land van Egypte doorging om al de eerstgeborenen te verslaan, van de eerstgeborene van Farao op de troon tot de eerstgeborene van de gevangene in de kerker. „En Farao stond op bij nacht, hij en al zijn knechten, en al de Egyptenaars. En er was een groot geschrei in Egypte, want er was geen huis waarin niet een dode was.” Maar God had aan Israël geboden het Paaslam te slachten, de type van de Heere Jezus Christus, het Lam Gods, en dat zij een bundel hysop zouden nemen, dit in het bloed dopen, en de bovendorpel en de beide zijposten er mee bestrijken: „En niemand van u zal uitgaan uit de deur van zijn huis, tot aan de morgen.” Als had Hij gezegd: *„Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.”*

Het is moeilijk te bepalen van welke gramschap hier sprake is. De profetie werd in het begin van Hiskias' regering uitgesproken, toen er nog veel beroering aan Israël te wachten stond. De inval van Sanherib de Assyriër was nabij, en wordt wellicht in de eerste plaats bedoeld. De inval van Nebucadnézar en de zeventigjarige gevangenschap was ook niet ver af, en werd er mee bedoeld. En de inval van de Romeinen, waarbij Jeruzalem verwoest werd en de Joden eindelijk over de wereld werden verspreid, werd er wellicht ook in aangeduid. En onder al deze gezichten, was Gods woord tot Zijn volk om in de binnenste kamers te gaan, in het toevluchtsoord door Hem bereid, totdat de gramschap zou voorbij zijn.

Maar bovenal bedoelt deze profetie de vloed van gramschap, die God nog over de wereld brengen zal, eer het einde daar is, als de Heere ten tweede male komen zal, zonder zonde in heerlijkheid; als Hij wederkomt, niet als een ellendig mens, bekleed met de rok zonder naad, maar versierd in Zijn gewaad, voorttrekkende in Zijn grote kracht; „als Hij zal geopenbaard worden van de hemel met de engelen van zijn kracht, met vlammend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn, wanneer Hij zal

gekomen zijn, om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en wonderbaar te worden in allen, die geloven." In die dag van grote verdrukking, waarin geen vlees zou behouden worden, tenzij die dagen verkort worden, als God de Zijnen zal verzamelen als 't ware in de binnenste kamers, en ze verbergen totdat die storm voorbij is, zoals Hij ten tijde van de zondvloed, Zijn kleine kudde in de ark bracht, en er staat geschreven: „God sloot achter hem toe." Hij sloot de deuren totdat de stroom van Zijn toorn voorbijgegaan was. Zoals ten tijde van de verwoesting van Jericho, het gezin van Rachab binnenshuis verzameld werd en gered van de toorn, die naar alle kanten uitbrak. Zoals ten tijde van het verslaan van de eerstgeborenen in Egypte, God zijn Israël getrouw bewaarde in hun eigen woningen.

Nu, zo wil God ook in de laatste storm, die over deze ellendige wereld zal komen, Zijn uitverkorenen bewaren in het holle van zijn hand, en zeggen: „Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe, verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga."

De lering, die wij uit deze tekst trekken kunnen, is zeer eenvoudig, en is deze, ***dat God in elke tijd van tegenspoed ons en onze gezinnen een toevluchtsoord aanwijst in Christus. Er is nergens anders veiligheid te vinden.***

Christus is een volkomen toevlucht in elke storm. Op andere plaatsen van de Bijbel wordt Christus vergeleken met „een eerberging tegen de wind, een schuilplaats tegen de vloed, en de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land;" Hij wordt vergeleken bij „een burcht, of een hoog vertrek, waarheen wij kunnen vluchten en veilig zijn;" Hij wordt vergeleken bij „een appelboom onder de bomen des wouds, in wiens schaduw ik mag neerzitten en zijn vrucht is mijn gehemelte zoet." Hier is de vergelijking echter geheel anders, hier wordt Hij bij onze eigen kamer vergeleken, waarvan de deur gesloten is. „Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe."

Welnu, Christus is werkelijk voor ons in vele opzichten gelijk aan een goed gesloten vertrek:

1ste. Omdat men veilig is bij Hem. In het uur van gevaar zien wij naar geen andere plaats in de wereld om beschutting en veiligheid te vinden, dan naar ons eigen huis, naar de binnenkamer met gesloten deur. Mijn broeders, zo ook Christus. Er is veiligheid bij Hem. „Er is geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn."

2e. Omdat er vrede en rust bij Hem is. In de wereld verwachten wij drukte en aanhoudende bezigheid. Maar gaan wij in onze binnenkamer, sluiten wij de deur dicht en de woelige en luidruchtige wereld buiten, daar is alles rust en vrede. Mijn broeders, zo ook Christus. In Hem vinden de vermoeiden rust. Wij zijn dan zonder zorg, wij hebben vrede en hebben „gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid."

3e. Omdat ons tehuis een welbereid toevluchtsoord is, zeer nabij en gemakkelijk te bereiken. Indien wij onze woning zoeken, behoeven wij de adelaar niet te volgen in zijn vlucht naar de top van de steile rotsen, noch de duif die haar nest aan de ingang van het hol maakt; wij behoeven ook niet in de aarde te delven om er ons hoofd in te verbergen. Onze woning is zeer nabij. Mijn broeders, zo ook Christus. Hij is een Verlosser, die altijd bereid is en niet ver te zoeken. Wij behoeven niet op te klimmen om Christus van

boven af te brengen; noch in de afgrond neer te dalen, om Christus uit de doden op te brengen. Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart. Ja, Hij is een Verlosser van nabij Hij is niet ver van ieder onzer. En dit is de schuilplaats, die God voor Zijn volk heeft toebereid: „Ga heen, Mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga!” En voorwaar! het is een algenoegzame Schuilplaats.

I. Christus is onze toevlucht in elke storm van het geweten.

De grote menigte van onbekeerde zondaren leven geheel gerust in hun zonden, van de ene dag in de andere zonder de minste vrees, hoewel de vloek op hen rust. De oorzaak hiervan is, dat de fiolen van toorn hen nog boven het hoofd hangen, maar nog niet zijn uitgegoten; de vlammen van de hel branden hen onder de voet, maar zonder hen te bereiken. God is lankmoedig, niet willende dat iemand verloren zal gaan. Maar als God een ziel brengt tot kennis van haar toestand, wordt er een storm in het geweten gewekt. O, mijn broeders! er is geen veiligheid meer voor de ziel. Zij gevoelt zich niet een kind van God maar de afschuwelijkheid van de zonde en het vreselijke van de toorn. De Geest heeft haar overtuigd van zonde. Elke zonde van het verleden staat tegen haar op en schijnt om wraak te roepen; al haar zondige daden, het wegnemen van hetgeen niet het hare was, het inlaten met onwettige zaken, het bedrijven van schandelijke en dwaze dingen. De zonden van haar gangen, snel tot bloedvergieten, snel om het verblijf van de zonde op te zoeken. De zonden van haar ogen, vol van overspel, en die niet ophouden te zondigen, de zonden van haar tong, die de leugen liefheeft en doet, die woorden van gramschap en kwaadspreken voortbrengt, door achterklap en bitterheid, door onvruchtbare woorden van de duisternis die te schandelijk zijn om te zeggen. De zonden van haar hart, dat als een fontein schandelijke begeerten en bewegingen naar het schepsel uitstortte en de Schepper, de boven allen Beminnenswaardige, niet liefhad. O, mijn broeders, als een mens werkelijk gevoelt dat de toorn van God op hem ligt om een geheel leven in zonde, wie kan die vloed dragen?

En, wat het zwaarste is, als de Geest hem overtuigt van zonde, „omdat hij niet in Jezus gelooft.” Als de zondaar gevoelt dat Jezus de gehele dag Zijn handen naar hem uitgestrekt heeft, en hij heeft er geen acht op geslagen; dat de vriendelijke Zaligmaker geroepen heeft, en hij heeft niet gehoord, dat hij de genadegaven vertreden heeft, en de Geest van de genade smaadheid aangedaan, dan stijgt de storm van het geweten tot een verwoesting. De vrees van de toorn weegt zwaar op hem, zij is gelijk de golven die over hem gaan. Zijn vrouw en kinderen kunnen hem niet bemoedigen. Zijn metgezellen in de zonde kunnen door hun spot zijn vrees niet verdrijven. O, mijn broeders, indien u ooit een van zonde overtuigde zondaar gezien hebt, zult u dat treurig, verslagen gezicht niet licht vergeten. Hij is niet zeker of zijn volgende schrede niet ter hel zal zijn. Indien hij inslaapt, weet hij niet of hij in de hel zal ontwaken.

Och, is er hier een dus ontwaakte ziel, treurend, geslingerd en nog zonder troost, hoor dit woord: „Ga heen, Mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.” Dit woord is wel voornamelijk gesproken tot het volk van God, dat reeds in Christus geborgen is. Maar voor u is Christus even toegankelijk als voor hen. In Hem is volmaakte veiligheid. Bij Hem is vrede en rust. Hij is een Redder van nabij. Kom arme zondaren, gaat in uw

binnenste kamers. Ieder, die nu in Christus is, werd eenmaal geslingerd zoals gij. Als iemand door de nacht verrast wordt op een eenzaam heideveld, als de ijskoude wind hem scherp tegenwaait, en de dwarrelende sneeuw elke voetstap belemmert, waar wenst hij dan te zijn? Welke plek op de aarde is het levendigst voor zijn smachtende verbeelding? Het is zijn eigen huis, zijn binnenste kamer, met gesloten deur. Och! of hij slechts daar ware, en hij zou zich in veiligheid weten. Arme ziel, zo is het met u, en Christus is zo'n Schuilplaats voor u; niet ver af, maar zeer nabij. Geloof in de Heere Jezus en u zult geborgen zijn. Verberg u bij Hem, want Hij is een verberging tegen de wind.

II. *Christus is een hoog vertrek in tijden van benauwdheid.*

Wanneer alle omstandigheden gunstig zijn, is het verwonderlijk om te zien hoe onverschillig onbekeerden voor God en de eeuwigheid zijn. Als de bloes van de gezondheid lang op hun wangen is, leven zij voort alsof er geen einde te wachten stond, alsof er geen dood en hel waren. Als hun zaken van week tot week voordelig staan, wanen zij de heren van het heelal te zijn, alsof hun de wereld toebehoorde, als waren huizen, landerijen en geld het hunne, zodat zij er nooit van behoeften te scheiden. Maar ach, nog meer is het te verwonderen, hoe zelfs Gods kinderen onverschillig worden in tijden van langdurige voorspoed, hoe dood en eeuwigheid, met Christus, te zijn, aan Christus gelijk te zijn, minder bekoorlijk voor hen worden dan eertijds; hoe zij de wereld gelijkvormig worden, door te denken dat voorspoed is Godzaligheid; hoe de geringe, onbeduidende bezittingen dezer wereld voor een tijd tussen beide komen en het gezicht benemen op het erfdeel, dat onverderfelijk, onbevlekkelijk en onverwelkelijk is; hoe de glans en pracht van deze boze wereld hun ogen verblinden en het gezicht benevelen om de Koning in Zijn schoonheid te zien en het vergelegen land.

Welnu, het is uiterst belangrijk en leerrijk om op te merken de plotselinge vrees, die zich over het gelaat van de mensen verbreidt, wanneer God een onverwachte omkering van omstandigheden verwekt, wanneer de hemel eensklaps met wolken bedekt is, de donder begint te rollen en de storm nadert. Wanneer er in de handelswereld plotselinge bankroeten plaats grijpen, die, gelijk de sneeuwval in de bergstreken, een ongelukkig dorp overstelpt, gehele huisgezinnen te midden van hun onbezorgde vrolijkheid overvallen, wanneer zulke treffende gebeurtenissen hen tot ondergang en armoede brengen o, het is vreemd om dan te zien, hoe verslagen de wereld is! Haar wijsheid is ten enenmale beschaamd.

Of, wanneer God een tijd van ziekte en dood zendt, wanneer Hij een verpeste dampkring geeft, wanneer wij bezocht worden door *de pestilentie, die in de donkerheid wandelt, en door het verderf, dat op de middag verwoest, wanneer duizend vallen aan onze zijde, en tienduizend aan onze rechterhand*, verwonderlijk is het te zien welk een schrik er over de mensen komt en hoe alle aangezichten verbleken. Het is gelijk als een aantal vissersschepen een tocht ondernemen met gunstige wind, onder vrolijke zonneshijn, omringd van de blauwe, zacht rollende golven, alles is vreugde en zorgeloosheid in elke boot. Maar eensklaps betreft de lucht, de suizende wind steekt op, een vreselijke storm nadert en de dood grijnst elk in het aangezicht. Ach, als die vrees de manschap van elke boot overvalt, welk inhalen van de zeilen! Welk een krachtinspanning aan het roer! Hoe tracht de een de kust te bereiken, de ander kiest de ruime zee! Zo'n schrik komt er over

de onbekeerden in een tijd van uitgebreide ramp. En hoe ernstig zijn zij nu geworden! Hoe nadenkend zien zij er uit, zij staken hun scherts en ijdel gesnap, en wanen dat dit godsdienst is! Zij zijn geheel als het oude Israël: „Als Hij hen doodde, zo vraagden zij naar Hem, en keerden weder, en zochten God vroeg. En gedachten, dat God hun Rotssteen was, en God, de Allerhoogste, hun Verlosser. En zij vleiden Hem met hun mond, en logen Hem met hun tong, want hun hart was niet recht met Hem, en zij waren niet getrouw in Zijn verbond.”

Welnu, mijn broeders! in zo'n tijd van benauwdheid is Christus een hoog Vertrek, en hoewel Gods kinderen zelf dan in twijfel en onzekerheid schijnen te zijn, niet wetende wat te doen, waarheen te vluchten, toch kunnen zij Gods woord boven de storm uit horen: „Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik totdat de gramschap overga.” De plaats, waar wij vrede en rust vinden, is geheel als onze eigen kamer met gesloten deur. De storm mag buiten woeden, wij voelen hem niet; de wereld mag haar stem luid verheffen, wij horen het niet. Zo is ook de Heere Jezus een hoog Vertrek voor de gelovige onder alle stormen des levens.

De mensen menen dikwijls, dat de redding onzer zielen het enige doel is waarom wij ons in Christus moeten bergen, dat een ontwaakt zondaar bij de Heere Jezus vergeving van zonde en vrede met God vindt, en verder niets. De gehele Bijbel toont echter dat er veel meer in Christus is. Dat wij, in Hem geborgen, gered zijn uit al onze noden, van onze zorgen omtrent gezondheid, geld, de wereld. In de 34e Psalm wordt het tot vier maal gezegd, dat wij gered zijn als wij tot Christus komen, niet slechts uit één nood, maar uit al onze moeilijkheden: „Ik heb de Heere gezocht, en Hij heeft mij geantwoord, en mij uit al mijn vrezes gered.” „Deze ellendige riep, en de Heere hoorde, en Hij verlostte hem uit al zijn benauwdheden.” „Zij roepen, en de Heere hoort, en Hij redt hen uit al hun benauwdheden.” „Vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen, maar uit alle die redt hem de Heere.” En de reden is eenvoudig deze: zijn wij in Christus geborgen, dan wordt de God van de voorzienigheid onze God en Vader, en wij weten dat Hij alles zal doen medewerken ten goede. De Heere is onze Herder, ons zal niets ontbreken. Welk aards goed ons ontnomen worde, wij weten dat ons eeuwig goed verzekerd is: „Ik weet, in Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag.”

O, mijn gelovige vrienden! Waarom zoge u moedeloos zijn in deze tijd van heersende ziekte en ramp? Waarom zoge u verslagen zijn, alsof God u met een wolk van Zijn toorn bedekte? Deze wolken zijn wellicht enige druppelen van Gods toekomstige toorn over de wereld, zij zijn gelijk het begin van een onweer. Maar tot u spreken zij de taal van de liefde. God wil dat ge u nog meer zult verbergen in Christus, dat ge u meer zult afscheiden van de wereld: „Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe.”

Wij zouden de zegen van ons „thuis” nooit zo waarderen, indien er geen winter met sneeuwjacht en stormwinden was, die ons om de gelukkige haard doet scharen. Zo zou ook gij, gelovige, de zegen niet kennen van zo'n hoogvertrek als Christus is, indien er geen ziekten en dreigende gevaren waren, die u naar Hem uitdrijven. Zo laat dan elke druppel van de wraak die om u heen valt, met nieuwe kracht tot uw ziel spreken, nieuw

leven geven aan het geloof, warmede ge u aan Jezus vastklemt. Laat elke zucht, die u hoort, als een stem van God zijn, zeggende: „Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers.”

En u, arme zielen zonder Christus! Ach, waarheen zult u vluchten, arme schapen zonder herder, weerloos en verloren in 's werelds woestijn? U hebt geen thuis. Ga in uw binnenste kamer, en sluit de deur; de wraak kan u toch bereiken. God is tegen u, Zijn toorn rust op u. De dag des Heeren is duisternis, en geen licht voor u. Waar u ook gaat, u bent verloren: „als wanneer iemand vlood van het aangezicht eens leeuws, en hem ontmoette een beer, of dat hij kwam in een huis, en leunde met zijn hand aan de wand, en hem beet een slang.” O, mijn broeders, u bent mannen, u hebt uw rede, wilt u niet vluchten voor de toekomstige toorn? Zullen deze uitterende ziekten u niet overtuigen dat God sterker is dan gij, dat u niets bent in de hand van een vertoornde God? Ook voor u is Christus, de deur ter redding, nog open, wijd open. Kom, o arme zondaar, „ga in de binnenste kamer, en doe de deuren na u toe. Verberg u een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.”

Nog twee opmerkingen wens ik u ten besluit mee te delen:

1. Dat deze plaats ons opwekt om in Christus onze toevlucht te zoeken, niet slechts ieder voor zich, maar gehele huisgezinnen. Dit leerde God ons zeer bepaald in de redding van Israël uit Egypte, want Hij verzamelde Israël niet in een of andere sterkte waar het veilig zou zijn, maar gebod elk gezin in zijn eigen huis te blijven en de deurposten met bloed te besprengen. Zo was het ook in de redding van Noach: God redde niet enkelen, maar een geheel gezin. Zo ook in de redding van Lot: God redde Lot en al de zijnen. En zo ook met Rachab: zij en haar huis werden ingesloten en behouden. Mijn vrienden, God is nog de God van de huisgezinnen; nog wenst Hij u met de uwen te behouden. Hij zegt het in de woorden die voor mij liggen: „Ga heen, mijn volk; ga in uw binnenste kamers.”

Wij leven helaas! in een tijd, waarin de huisgodsdienst nagelaten wordt. De mensen zijn te trots om aan Abraham gelijk te zijn, en hun kinderen en dienstboden voor te gaan. De mensen zeggen nu als Kaïn: „Ben ik mijns broeders hoeder?” Ach, waar zijn onze Andréassen nu? Andréas vond eerst zijn broeder Petrus, en zeide tot hem: „Wij hebben gevonden de Messias. En hij leidde hem tot Jezus.” Wat? Is er nog één onder u, die een kind van God meent te zijn, en zich schaamt om te midden van de zijnen neer te knielen en te bidden? Helaas, mijn vriend, u meent een kind van Abraham te zijn. Maar let wel, u doet de werken van Abraham niet. Ja, mijn broeders, gehele gezinnen moeten behouden worden; want gehele gezinnen gaan de hel tegemoet.

O die de Heere kent, ontroert uw hart niet over uw betrekkingen die verloren gaan? Meent u niet iets te kunnen doen om hen voor Christus te winnen? Wilt u ons ten minste niet ondersteunen door woord en gebed, en door de weg te banen voor de dienstknecht van God in de schoot van u onbekeerde gezinnen? Ja, in deze tijd van de benauwdheid, wilt u hen niet bij de hand nemen, zoals de engelen aan Lot deden? Hoort! De Heere roept het u toe: „Ga heen, mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.”

2. Ik zie hierin dat de gevaren, waaraan de gelovigen blootgesteld zijn, slechts voorbijgaan. God zegt: „verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.” Zo was het ook in de nacht, toen God de eerstgeborenen in Egypte sloeg. Slechts voor één nacht behoefden zij zich in hun huizen te verbergen: „Niemand van u zal uitgaan uit de deur van zijn huis, tot aan de morgen.” Zo was het bij de verwoesting van Jericho: Rachab en haar gezin verborgen zich zeven dagen totdat het gevaar voorbij was. Zo zijn ook nu de beproevingen van de gelovigen slechts voor een tijd. „Onze lichte verdrukking, die zeer haastig voorbijgaat.” En het oordeel, dat over de wereld komen moet, zal zeer haastig voorbijgaan; spoedig zal het voleindigd zijn.

1ste. Tijdelijke benauwdheden gaan haastig voorbij; deze treurige ziekten en verwoestende plagen zullen niet altijd voortduren, een korte tijd, en dit lichaam kan niet meer gekweld worden door de smart. Ik weet, dat, indien een van u gesmaakt heeft hoe zoet het is Christus toe te behoren, u niet anders wenst dan voor eeuwig bij Hem geborgen te zijn. Maar dit is u niet opgelegd: „verberg u als een klein ogenblik.” Leef nog enige jaren in het geloof, en u zult daarna in heerlijkheid leven. „Indien wij met Hem lijden, wij zullen ook met Hem heersen.”

2e. De gramschap in de jongste dag zal haastig voorbijgaan. Tijden van benauwdheid naderen, mijn vrienden; vergeefs zouden wij het verbergen, zoals de wereld die nooit gezien heeft. En tenzij deze dagen niet verkort werden, geen vlees zou behouden worden. Maar om van de uitverkorenen wil zullen die verkort worden; zij zullen haastig voorbijgaan. Of deze dagen van de benauwdheid in onze leeftijd zullen vallen, ik weet het niet; want wij kennen noch de dag noch het uur, waarin de Zoon des Mensen komen zal. Maar dit weet ik, er is geen veiligheid, nee, niet voor één nacht, voor niemand die niet in de Heiland geborgen is. Ik herhaal het, mijn vrienden, indien u deze avond buiten Christus u neerlegt op uw bed, kan de Zoon des Mensen komen vóór de morgen en u afgesneden worden en uw deel hebben met de huichelaars, waar weinig zijn zal en knersing der tanden.

Maar u, gelovige, die in de gespleten Rots verborgen bent, blijf in Hem. Als de lucht om u heen betreft, verberg u des te meer in Hem. Het is haastig voorbijgaand een zwarte, zwarte wolk, en daarna eeuwige zonneschijn, een stortvloed van de wrake, en een eindeloze oceaan van heerlijkheid!

U kleinen, blijft in Hem, opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben, en wij van Hem niet beschaamd gemaakt worden in Zijn toekomst: „*Ga heen, mijn volk! ga in uw binnenste kamer, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga.*”

Dundee, 15 januari 1837.